

De första vingslagen

Jag hade bevakat en av våra fågelholkar under några dagar. Två blåmesar kom om och om igen till fågelbordet och hämtade solrosfrön och flög direkt till holken i vilken de hade sitt bo. Det var just den holk jag bevakade. Den sitter inne i ett grenverk men var helt synlig från verandan. Jag kunde då och då se att det rörde sig alldeles innanför hålet i holken och förstod att nu är det snart dags.

Anita och jag hade varit på sta'n någon timma och gjort ärenden. När vi kom hem gick jag direkt och kollade holken från verandan och såg att en unge var halvvägs ute. Den satt i hålet och skrek efter mat som fågelungar brukar. Jag hörde ett likadant ljud ett par meter därifrån och förstod direkt att nu har den första kommit ut och nu kommer denna snart efter. Nu är de på gång. Snabbt som ögat hämtade jag kameran med det stora 500 mm objektivet och stativet (som oftast är monterade och klara för snabb handling) och riggade upp allt ute på gräsmattan fem sex meter från holken. Sedan var det bara att vänta.

Så här såg det ut när jag fick upp kameran på stativet. Denna unge och en annan (som jag antog var den första ut ur holken) kvittrade med sitt speciella "fågelungskvitter" ideligen för att få mat. Jag gissade att denna individ var nummer två.

Helt plötsligt började den att ta sig ut ur holken och jag förstod att nu är det nära. Jag var på helspänn för jag insåg att när den ger sig iväg går det fort och det gällde att hänga med om jag skulle få fota det första vingslaget i denna fågels liv.

Plötsligt hände det! Jag tryckte på kameraknappen och höll den nere. Det rasslade tolv bilder i sekunden. Detta kan faktiskt vara ungens första eller andra vingslag i sitt liv. Skärpan är förstås inte så bra då den fortfarande ligger kvar på plåten runt hålet i holken, men i detta sammanhang får det duga. Fantastiskt att ungen vet exakt vad den skall göra. Krypa ut ur hålet, tveka några sekunder, kasta sig ut, ta de första vingslagen, lita på att vingarna bär, pricka in närmaste gren, landa där och hålla balansen. Allt detta för allra första gången och utan att föräldrarna ens är i närheten. Jag förstår nu hur viktigt det är att ha mycket grenverk alldeles utanför holken. Annars kanske någon av dem hamnat på marken och där är det farligt att vistas för en "nyexaminerad" fågelunge på grund av kattor och skator med mera. Bäst och säkrast är det förstås inne i ett tätt grenverk.

Ungen flög en halv till en meter och satte sig på ett mycket vingligt sätt. Undra på det. Det var ju bara några sekunder sedan den satt stadigt i hålet i holken. Här satt den och vinglade på och hade lite besvär att hålla sig kvar. Som jag ser det var det tur att den hade en extra gren på grenen så det fanns ju tre delar att hålla sig i. Annars hade den nog snott runt och måst flytta sig till ett säkrare ställe. Att första gången sätta sig på just ett ställe där en gren delar sig är kanske också inprogrammerat i deras instinkt.

Detta ögonblick är 5 min och 10 sek efter att den tog sitt första vingslag ut i världen. Jag hoppas den får ta många vingslag i framtiden. Den har hunnit få upp balansen och stabiliserat sig och direkt kunde den fortsätta sitt "fågelungskvitter" för att få mat.

Här efter ytterligare 2 min och 17 sek kommer den första maten utanför holken. Föräldern ser ju alldeles förfärlig ut. Kan det bero på att den är alldeles utsliten efter all matning inne i holken eller kan det vara så att alla ungar hugger efter mer mat när föräldern är inne i holken för att mata och då och då rycker loss det de får tag i, alltså fjädrarna runt näbben. Tur att de inte har träffat ögonen i så fall. Jag har aldrig sett något liknande!

Efter att denna unge kom ut ur holken kom ytterligare tre ungar i snabb takt. Allt tog max en halvtimme. Om det därefter fanns någon unge kvar i holken vet jag inte, men faktum är att jag såg en av föräldrarna flyga in för matning, men kom snabbt ut igen, så antagligen var det inga fler ungar där. Det var alltså minst 5 ungar i denna kull. Detta hände den 2013-06-19 och därefter försvann de. Undrar varför de inte stannade kvar och fortsatte käka av mina solrosfrön, men de måste väl ha annan mera varierad föda också. Det känns i alla fall väldigt tillfredställande att jag på något sätt har kunnat medverka eller bidra till att denna kull blåmesar har kunnat se dagens ljus.

Reinhold Skoglund